Б 1895

1532

СЕМЕЖКО

PRÉLUDE

лірика

инв. 11823247

20. мая 1918
В 1895

1913
Київ

1530

ДРУК.
КИЇВСЬКОЇ 2-Ї АРТІЛІ
ВОЛОДИМИРСЬКА, 43

МАРА.

Чого ти стала предо мною
Чого мовчиш у сяйві світлім?
Ти не була мені сестрою —
Була святою лиш марою
Юнацьких мрій!..

Страждать навчила ти ночами...
Не чув я пестощів твоїх,—
Я упивавсь твоми річами,
Моливсь на тебе я з сльозами,
Мара юнацьких мрій!..

Мене ти, бачив, не кохала,
А як прощавсь, і ми розстались,
Ти, навіть, „друже“ не сказала,
А зразу зникла і—пропала,
Мара юнацьких мрій!..

Чого-ж тепер ти стала предо мною,
Юнацьких мрій царівна недосяжна?

МОЛИТВА.

Розвій мої думи, о вітре, розвій,
Щоб місце знайшов у пітьмі я нічній,
Життє золоте щоб я знов покохав
І з серцем бурхливим здолав!

Хай пісня проснеться у грудіх моїх,
Хай знову засяє у серці весна,
Хай мрія в надіях весняних святих
Зникає і знов вирина!

В-ОСЕНИ.

I.

Бризки по вікнам стукотять,
Бризки в калюжах хлюпотять.
Вітер з віт бризки збиває,
Мене з хати викликає
І регоче, і співає:
„Вийди в ліс! Там дощ іскристий
Листє вимив, пил зігнав,
Я розправив, розгойдав,
Сонце промінь кольористий
Скоро виведе з-за хмар!“

II.

Вийшов з хати на хвилину
Подивитись на годину.
Дощик з неба поливає,
Вітер з віт бризки збиває,
І регоче, і співає:
„В ліс ходімо! Там, в просторі,
Звисла низько височінь,
По-над лісом ходить тінь,
Хмари скупились суворі,—
Дам тобі бучних вражінь!“

III.

Я у лісі. Мов примари
Бьються в рухах важких хмари.
Вітер листєм жовклим грає:
Віти мокриї хитає
І ридає, й розмовляє...
І почув я сум таємний
У душі своїй нудній:
В бучі ліса голосній
Я предсмертний жах пекельний
Чув у тузі навісній.

ЗАВЕРЮХА.

Білий, білий сніг спадає.
Вітер дише, вітер грає,
А душа моя—співає
В палі навіснім.

Од натхнення, від одради
Я прожогом вибіг з хати,
З вітром, снігом став співати
В шалі запальнім.

Вийди й ти із хати, мила!
Заверюха світ покрила,
Вітер дасть нам дужі крила—
В хвилях полетим!

Білий, білий сніг спадає...
Ах, у мене серце грає,
Милу з хати викликає
Зазивом бучним!

ДИХАЮТЬ КВІТИ.

Співи пташині лунають в повітрі,
Трави зітхають в степах.
Дихають квіти у полі на вітрі,
Мов позіхають у снах.
Вітер гуля по верхів'ях лісних,
Листє шумить в таємничій розмові.
В мові цій ніжній, у згуках святих
Чую я тайни складної будови.
Хтів я-б не тільки про сонце співати,
Сяйву блискучому класти вінок,
В щасті ридати, все в світі кохати
І обробляти цей пишний садок,—
Хтів я-б мету світа й суть розгадати!

СТРУМКИ.

Мрії плачуть і сміються...
В моїм серці хвилі ллються
І хлюпочуть струмочками.
Як до струн вони торкнуться—
Струни враз всі одгукнуться
І плетуться віночками,—
Як до струн струмки торкнуться.

РОЖА.

Покохало моє серце
Білу рожу,
Бо без неї жить на світі
Я не можу.

Личко світле, стан високий
Пригортаю,
І з тобою все на світі
Я кохаю.

Жду тебе я кождий ранок
Нетерпляче,
Поки з уст твоїх почую:
„Мій козаче!“

Тоді серце, мов та кобза
Відгукнеться
І до тебе, соромлива,
Усміхнеться!

Тоді враз у мене в грудіх
Заспіває,
І з тобою все на світі
Я кохаю.

Покохало моє серце
Білу рожу,
Бо без неї жить на світі
Я не можу!

НУДЬГА.

Чом мені нудно без тебе, дівчинонько?
Чому життю я не радий?
Жду тебе, мила, кохана дружинонько,
Жду я єдину відраду!
Серце і душу мою ти розпалиш
В пестощах сяйвом святим,
Образ свій ясний у грудіх зоставиш,—
Тихо схилюсь я над ним...

ЗАКОТИЛОСЯ СОНЦЕ.

Закотилося сонце за гору.
Тухне захід блискучий, огнистий.
Хмари в золоті сплять непорушно,
Тихо вечір ступа урочистий.
Потомилися за-день и люде,
І усі ворухливі створіння,—
Все забилось по хатах, по стріхах,
Все завмерло в обіймах зомління.
Ось затихло, заснуло життє.
Безголосими падає крилами
Морок тихий в степу між могилами,
Де марно я жду забуття...

Ой прийди та розвій мою тугу,
Не оглух я щоб в палі скаженім,
Не заснув я щоб в морі шаленім
І не кинув у світ щоб наругу!

РОЗЧИНІТЕ ВІКНО.

Розчиніте вікно—бо повітря в кімнаті цій мало!
Морок душить і розум гнітить...—
Одчиніть! Щоби сонце заграло
І на мент лиш мені відпочить!
Весь цей день за покієм я гнався,
Цілий день я за сяйвом журивсь.
За вікном нудний дощ посміхався
І не бачив, як в тузі моливсь.
Цілий день моє серце ридало.
Морок душить і розум гнітить...—
Розчиніте вікно—бо повітря тут мало...
...Заморився, на мент лиш спочить!...

СТРУМОК ХВИЛЯСТИЙ.

Струмок хвилястий, дощ сріблястий
Думок у серденьку бурлить,
Шумить, кружляє, розсипає
Каскади навкруги бризок,—
Блестить на сонці, в хвилях грає,
Відгуки серця вибиває,
Як по-весні садок.

ЛІТОМ.

Сірими крильцями пташка махає,
Бьється в вікно і щебече, кричить:
„Милий, вставай! Уже сонце вітає,
„Річка проснулась, тебе дожидає,—
„Любо і весело жить!“

Пташці всміхаюсь, зіскочив, сміюся.
Враз до вікна, відчинив... „Що? Куда?
„Річка чекає? Ось зразу, вдягнуся,
„До хвильок сріблястих я враз пригорнуся,
„Тіло обгорне вода!“

Сонце сміється, повітрє радіє,
Качка в озера туманні летить...
Серце співає... Ах, серденько мліє...
Холодна вода в очеретах синіє...
Як любо та весело жить!

У ЛІСІ..

I.

Душа в повітрі розлилась.
Душа натхненнєм пройнялась.
Між ліса згуків чарівних
Броджу один я. Сум затих.
Серед таємних хвиль буття
Я забуваю біль холодний,
Бренить у грудіх спів самотний
І серце просить співчуття.

II.

Душа в повітрі розлилась.
Душа з натурою злилась.
Навколо—дихають квітки,
Дзвенять в кущах малі пташки,
Тихенько листє шелестить...
Чи я живу, чи це лиш сниться?
І хочу плакать я, молиться,
Вогонь пекучий погасить.

III.

Душа в повітрі розлилась.
Душа з промінням обнялась.
Душа радіє, серце грає,
В блискавих згуках вигравае!
Я чую ніжне предчуттє:
Її я стріну серед ночі,
Загляну в вічі я дівочі
І в них побачу співчуттє!

НАТХНЕННЄ.

Я знов почув, як хвилі неспокійні
Натхнення ніжного у серці прокотились,
До струн пісень моїх покірно прихилили
І кобзи віщої почув я згуки ніжні.
Могутні крила з піснею ростуть
І сили неземні за хмари підіймають.
Куди вони ще серце моє звуть,
Поранине—ще знов навіщо рвуть,
На шлях який мене передзначають?

ЧУДНО СМІЯТИСЬ.

Чудно сміятись в безкраїй тюрьмі,
В небо полинуть благать.
Чудно про сяйво ридать у пітьмі,
Чудно в неволі співать.

Морок навколо, а я—у в'язниці.
Зіроньки мають в-горі,
Грають бризки в кришталевій криниці,
Квіти схилились святі.

Сяйво навколо і... щастє—без мене...
Серце-ж живе у пітьмі.
Сяє на сонечку поле зелене,
Я-ж пропадаю в тюрьмі.

Світ цей веселий—широка в'язниця,
В ній замірає душа.
Сяйво навколо, зелена травиця,
Квіти й пташки в комишах...

Н. П-НО.

Колись я любив її... Серце кипіло,
Без часу котилося світле життє,
У грудіх щось гріло, співало, раділо,
А серце любило, як тільки уміло,
І весь я горів у вогні знебуття...

Але не знайшов я утіхи пестливої,—
Спів мій у неї надії не стрів...
Як ждав співчуття я, розваги вабливої,
Як ждав я кохання краси полохливої,—
Та холод лиш стрінув, і з туги нудьглив
Кров'ю ридав і в одчаї горів...

Пролинули роки... Ми з нею розстались
Змінилися люде, змінилось життє,
Лиш лагідні спогади в серці зостались.
Я стрінув її!.. та вже струни порвались,
Потухло і вмерло у серці чуттє.

6.1895

НА ВОЛІ.

Про давні хвилини, закуті неволею,
З біллю у серці згадав.
Як з клітки дивився, змагався з недолею,
За сяйвом і світом ридав.
А люде проходили, сонцем облиті,
З усмішкою в світлих очах.
Дивився на них я... Мов струни розбиті
Прокльони гуділи в устах.
Я вийшов з неволі... Та сонце спустилося,
Світ у повітрі змарнів.
У серці для сяйва віконце закрилося,
Сміх у душі занімів.

ЯК ЛЛЄТЬСЯ ПРОМІННЄ.

Як ллється промінне у сояшний день—
Люблю я дивитись на гру їх.
Щебече й сміється у грудіх
Струмок буркотливий весняних пісень.

Як дівчину світлу у сояшний день
Стрічаю всю сяйвом облитую—
Серце враз лине з молитвою
І в грудіх своїх я не вдержу пісень.

Як ллється промінне у сояшний день,
На дівчині грає, на грудіх вабливих,—
Дивлюсь я на гру їх, і мрій боязливих
У серці щасливім не вдержу пісень,
Як ллється промінне у сояшний день.

PRÉLUDE.

Я йшов над річкою якось
Раненько по весні.
Життє з-під снігу піднялось
І квіти запашні,—
Все в барви сонця одяглось,
Горить, живе в пів-сні.

Все, все росте—щоб тільки жить,
На сонці червоніть,
Втопить свій синьий зір в блакить,
Од вітерця тремтіть,
Коханнєм серце запалить
І в тім огні згоріть.

Так згук бренить в душі моїй,
Той відгук золотий,
Що з неба в сховок світлих мрій
Спадає, в храм святий,
Де бог життя, коханець мій,
Співає, молодий.

З дитячих літ моє життє
Все повне мрій, думок.
Пісень палкого почуття
В нім цвів бучний садок,—
Кохання в серці предчуття
Так дзюркотів струмок!

Нудьга скиглить в душі моїй,
Де натовпи примар.
Втоплю я зір свій далі мрій,
Полину вище хмар...
Чи не впаду я з неба в рів,
Як в казці той Ікар?

ЗГАДУЮ ДІВЧИНУ...

Згадую дівчину... Світлу, журливую,
Богом покинуту, скрізь сиротливую...
Стрінув її я весною веселою,
Тихо цвіла під чужою оселею.
Сонце пестливе її розважало,
Серце-ж журливе її сумувало:
Сокіл те серце на-віки розбив,
Сили у грудіх її погасив...
...Сонце не верне її до життя,
Сохне і лина вона від буття...
Пісня лебідки в останнє бренить,
Лине в край луччий, щоб там одпочи
...Згадую я її пісню сумну,
Рухи нудьгливі, красу чарівну...
Нащо розквітла так рано весною?
Чом одлітаєш так нагло, з росою?..
. . . . . .
Плачу про дівчину—світлу, журливую,
Мовчки що вмерла у нічку пестливую...

КВІТКА.

Білая квітка у полі розквітла,
Ніжний цвіточок на ниві шовковій.
Весело й любо їй. Ріжнаманітно
Час пробігав. У годині ранковій
З сонцем веселим вона просипається,
Пахощем в сяйві у день розсипається,
Хмарка з сріблястим дощем пролетить—
Весело й любо на світі їй жить!

Але вона світом не довго втішалась—
Білая квітка не довго цвіла.
Сонце у ранці хмурне прокидалось,
Хмарка чорніш і суворіш була.
Раз вона очі скорботні розкрила
Щоб вже на-віки заплющити їх:
Нагло й жорстоко зіма наступила.
Квітку засипав негаданий сніг.

ДО МУЗИ.

Ти із-за плеч водиш рукой моєю,
Таємних хвиль буття слова мені шепочиш,
Я все зроблю, усе, що ти захочиш,
Бо я лиш раб міці й краси твоєї!
Ти крила світлії мені даєш в дарунок,
Щоб землю кинуть міг і в небо я злітав.
А я? Усе віддав тоді, з дитинства що придбав,
За неземний святий твій поцілунок.

НІЧ ЛЕГКОКРИЛА.

На землю спускається ніч легкокрила,
Чудові серпанки кругом начепила,
Лиш зорі, як очі горять.

Імла розгорнулась, весь світ потопила,
Заморених працею в сон обхопила,
І звірі, і люде всі сплять.

Й мені-б вже заснуть... бо нудьга оповила...
Та вже блискавиця ясна засвітила,
І знов починати днювать!

СЕРЦЕ РВЕТЬСЯ...

Лягає сум і серце бьється
Згадаю як літа старі.
Пусти—і зразу понесеться,
Куди—не знаю, а мерщій
В глибоке небо серце рветься,
В широкий молиться простір.

ВИЙДИ!..

Ніченька тиха вьє ніжний серпанок.
Зорі в горі миготять.
Вийди-ж бо, мила, ой вийди на ґанок!
Буду до ранку чекать!

Будимо, люба, про радість співати,
Будем палать у вогні,
У поцілунках жагучих згорати,
Жить, замірать у пів-сні...

Вийди-ж бо, мила, ой вийди на ґанок!
Зорі в горі миготять,
Ніченька тиха вьє ніжний серпанок...
Буду до ранку чекать!..

ДІВЧИНА.

I.

Йде дівчина молода.
Завертай, кажу, сюда!
Сміх пестливий
Твій дзвінкий,
Стан гнучкий
І чарівливий
Хай обгорне, як вода!
Йди, дівчинонько, сюда!

II.

Йди, дівчино, я стомився,
За тобою зажурився!
Зір твій чистий
Промінистий
Дай у серденько втопить!
Йди-ж, дівчино, я схилюся,
Серцем щирим пригорнуся—
Хай не мліє, не болить!

III.

Йде дівчина молода.
В очіх всмішка золота,
Огнем щоки
Залилися..
Не стидися,
Кароока!
Йди на груди, молода!
Йди, дівчинонько, сюда!

ДНІПРО РОЗЛИВСЬ.

Дніпро розлився, вода бурлить,
Вири утворює, кружляє,
Вода біжить, кудись спішить—
До моря хутко поспішає.
Чудовий день. Шовкові хвилі...
Легенький човен, два весла...
Простір широкий, очі милі...
У них кохання і весна!
Вода блищить, вода шумить,
У вирах зпінених кружляє,—
Вода біжить,... душа бренить...
...Серце співає!..

ОСІНЬ ЖОВТА.

Вітер свище, вітер дише,
Віти голії колише,
Верховіттями гуде.
Очі квіт журних запали,
Ночі враз хмурніші стали,—
Осінь жовта йде.

Мертве листє обтрусила,
Все в обійми обхопила,—
Зажурився світ.
Степ розлогий зажурився,
Туманом він густо вкрився,—
Смерти скрізь привіт.

Вітер свище, вітер дише,
Віти голії колише
Верховіттями гуде.
Вже морози затріщали,
Все замовкло, все зів'яло,—
Серце-ж—сонця жде!

Я ПЕСТОЩІВ ХОЧУ.

Я пестощів хочу—серденьку покій!
Пісень непроспіваних, сміливих мрій
Багато у серці моїм розцвітає.
Кому-ж я їх висловлю, виллю кому?
Хто гасло підніме, розгоне пітьму,
Про щастє моє і нудьгу роспитає?

Я пестощів хочу, щоб голос палкий
Розвіяв повітрє і шлях мій важкий,
Щоб вільно я йшов, не губив сподівання!..
Для кого-ж, для кого я буду співать?
Хто тугу розгоне, примусе мовчать?
Я пестощів хочу, я хочу кохання!

Я пестощів хочу, щоб вид чарівливий
Зорів надо мною у день мій нудьгливий,
Щоб серцю пестливий найшов я покій!
Пісні непроспівані серце співає...
Кого воно вабить? Із ким розмовляє?
Я пестощів хочу в нудьзі навісній!

МЕТЕЛИЦЯ.

І дні ідуть, і час летить,
Дороги сніг покрив,
Під ним моя душа лежить,
Тихесенько бренить,—
А дні ідуть, а час летить,
І сніг дороги вкрив.

У полі свист, у полі шум,
Метелиця мете,
А я—в низу, у серці—сум,
Натхненнє, камінь, глум,—
Під снігом я, а в полі шум,
Метелиця мете.

Коли-ж весна вже прилетить,
Щоб промінь лід розбив,
Душа щоб знову стала жить,
Щоб очі я розкрив?
...А дні ідуть, а час летить,
Дороги сніг покрив.

ПАДАЄ СНІГ...

Падає сніг. Мов метелики білі
З неба спадають рясні.
Вітер свистить, хуртовина сміється,
В грудіх ридають пісні.
Боже, як весело в бурю гуляти,
Смутки й печалі душі розірвати,
Все на цім світі кохати, кохати,
Жить і співать у пів-сні!
Вийшов я з хати, а струни дзвенять...
Сніг зіроньками із неба спадає,
В лісі дерева од вітру гудять,
Серце від щастя і мліє, й ридає...
. . . . . .
Падає сніг. Мов метелики білі
З неба спадають рясні.
Так і у мене літають, сміються
В серці самотнім пісні.

ТІНИ МИНУЛОСТИ.

Тіни минулости в серці ховаються,
В час метушливий у гору здіймаються
Й ллється пестливая мова.
Образи давні виходять юрбою,
Пісні минулі ридають з нудьгою,
Проситься з серця розмова.

Хочеться плакать про волю закутую,
Хочеться пісню вернути забутую,
Прадідів дужих згадати.
Тяжко на степ наш розлогий дивитися,
Тяжко з неволею птасі миритися,
Тяжко в неволі співати.

Де-ж ті години щасливії, вільнії,
Де-ж ті вітри буркотливії, вірнії,
Тирсу що в полі гойдали?
Тіни забутії! В серце ховайтеся,
Нишком сидіть і до струн не торкайтеся
З серцем щоб їх не зірвали!

СКРИПКА.

I.

Вир чуття злітає з струн.
В нім життє, а може й смерть.
В згуках сила свіжих трун
І вина налито в-щерть.
І ридає, і сміється,
Розсипається краплями,
То в повітрі розіллється,
То збірається квітками.
Бризка, пінеться каскад,
У виру чуття кружляє,—
Празник скрипонька троянд
Всим, хто слухає, справляє.
Всим до серця скрипка лине,
Про життє і смерть говоре,—
Горе й щастє в серце кине,
Як страшне мінливе море.
Вир чуття злітає з струн.
Все життє в них, може й смерть.
В згуках—сила свіжих трун
І вина налито в-щерть.

II.

Промінь сонця вигравае
Межі струнами тужними.
Згук там рветься і ридає,
І співає, й розмовляє
Між акордами бучними.
Скрипка плаче, скрипка грів,
То у розпачу зомліє,
То в акордах оживе.
Струни стогнуть і сміються,
Струмочками сльози ллються
І душа пливе, пливе
В позахмаряні країни,
Де раптовії хвилини
Бог за вічність оддає.
Сонце грає, вигравае
Межі струн пружких, тужних,
А смичок в них пропливає
В згуках—муках чарівних.

III.

Вірю я, мила, ніколи не зрадиш
Ти мені в нашім коханні.
В тузі та горі зо мною ти плачиш
В згуках—веселки сіянні.
В щасті відраднім танцюєш зо мною.

В танку бучнім, божевільнім,—
В-купі ми завжди, кохана, з тобою,
В дружбі єднанні свавільнім.
Жити ми зможемо й далі, дружино,
З бурями, громом змагатись!
Хто нас подужає? Грай без упину,
Вдвох ми—орли, нам немає загину,—
Й жить ми зумієм, й кохатись!

IV.

Я бути-б хотів згуком скрипки журливої,
Щоб в хмарах забув я про землю тужливую,
Щоб тіло покинув я духу зів'ялого,
Щоб душу я вирвав од серця кривавого.
Та тіло без серця лиш глина холодна,
Згук скрипки журливої—відгук життя.—
І проситься пісня палка і скорботна
Про душу без крови, без серця чуття...

ПІСНЯ.

Що то в тумані над річкой тремтить?
Що то за пісня лунає—бренить?

Дівчина ходить, по лузі бреде,
Пісня дівоча не молить—гуде.

Згуки тужливі дзюрять, розлягаються...
Думи дівочі від серця ховаються?

Щастє дівоче спуска в домовину?
Муці розваги шука на хвилину?

В тумані лунає той голос сумний,
Ридає й голосить про час чарівний...

Як-би мені змоги—до тебе-б прибув,
Розвагу приніс я-б, лиш... мертвий би був!

—

ЗНЕБУТТЄ.

Я стомився по вас, карі очі,
Серце просить кохання і знов!
Де знайду я вас, зорі дівочі,
Що запалять і знов мою кров?

Я стомився по вас, я стомився...
Образ ніжний твій бачу я скрізь!..
О приходь, поки ще не розбився,
Не згорів, не ізсох я від сліз!

Я стомивсь по тобі... в час нудьгливий
Тебе жду я і бачу ясніш,—
Так приходь! хай твій стан чарівливий
Буде ще чарівніш і миліш!..

Хай твій голос дзвінкий і веселий
Мрію-щастє засвітить в мені,
Щоб пройнятись коханнєм таємним
І згоріть в поцілунка вогні!..

Я стомився по вас, карі очі,
Серце молить кохання-життя,
Ясних пестощів ніжних дівочих,
Тихих сліз і твого співчуття!

ОСІНЬ.

Гуде в гаю, лютує вітер,
Листєм пожовклим шелестить.
Сріблястий дощ без перестану
Із хмар заплаканих дзюрить.
Тумани вкрили землю мертву,
Гіркая серце розрива.
Природа в тузі нерозважній
Останні хвилі дожива.
А серце в тузі сонця просить,
Юнацьких сміливих надій,
Про душу ніжную голосить
Моїх святих весняних мрій.

СЕРЦЕ ЗАПЛАКАНЕ...

Серце заплакане—серце ридає...
Ні, я не можу так жить!
Серце нудьгує, самотно згорає,
Нікого ним запалить...—
Тухне вогонь, мій огонь замірає...

...Тяжко самотно дивитись на світ
З камнем в грудях нерозважним...
Никне життє... Мій святий заповіт—
Вмерти з життєм нерозгадним,
Як листє спадає із віт...

В муках я слів розсказать не нахожу...
...Сяйво щезає... один у вікна...
Плакати й жить я не можу... не можу!..
...Де-ж забарилась вона,
Ясная?... ніжная?...
. . . . . .

КОЛИ ЗЛИЛИСЬ?..

Так де-ж той сміх моїх надій?
Куди злились пісень потоки?
Я чую плач в душі нудній,
І линуть дні, і линуть роки!..

Лютує буря, серце стогне,
В огні палкім душа горить.
Так линуть дні, життє безмовне
І серце прагне відпочить.

А де-ж той сміх пестливих мрій?
Коли злились пісень потоки?
За днями дні проходять, роки...
Я чую біль в душі нудній!

ХВИЛИНА.

Вхоплю я в руки архву золотую,
Втоплю свій біль у згуках чарівних,—
Співає серце пісню хай святую,
Ридає хай в потугах самотних.

Я хочу жить, життю й красі всміхатись,
У сяйві сояшнім літать і колихатись,
Отрутою життя серденько напоїть,
Ні щастя, ні страждань—нічого не боятись,
І поки в путь останнюю збіратись,—
Я хочу тільки жить!

Промінне яснеє у грудіх зачуваю,
Тремтіннє ніжнеє у серденьку бренить.
Зів'ялий лист я сонцем розправляю,
Оспалий час я мушу задавить!

КОХАННЄ.

I

Душа бренить у сяйві мрій,
У золоті надій.
Мету я бачу в них життя,
Принаду забуття,—
Але томлюсь в темниці цій
І стогне мозок мій!
Душа у сяйві мрій бренить,
Надії золотить.

Життя науку я пройшов,
Порвати струни встиг...
Чи раз хоч затишок знайшов
У втіхах запальних?
Ах, ні... з покієм розійшовсь
І в помилках своїх!..

II

Струмок життя дзюрів в мені
І жив я, мов у сні.
Загату далі він розбив
І серце утопив...—
Вже не живе... Вже оджила—
Тоді душа цвіла,

Коли струмок в мені дзюрів
І мов у сні я млів!

Душа горить, душа квилить...
В задумі вийшов в сад.
Він тихий був і ніч пестить
Кущі святих троянд.
У грудіх давить і щемить...
І я пішов назад.

III

Коли-б вже сонечко скоріш!
Коли-б вже ніч пройшла,
Було щоб в серденьку ясніш,
Душа покій знайшла!..
Але у вікнах ще чорніш
Та ніченька була.

Душа бренить у сяйві мрій,
У золоті надій...
...Ридай, ридай!..—не жарт життя—
Мета оце буття:
Кохання! так, земний це рай,
Рида душа нехай,
Нехай у сяйві мрій бренить,
Надії золотить!!

НЕ ПИТАЙ.

Нудно в душі... Струни крига покрила,
Не чую я дзвону їх... Де-ж легкокрила
Мрія весняная?
Ах, не питай, бо не знаю я!..
Туга на серці... Я більш не ридаю,
Щастя і сяйва собі не благаю—
День, що родився, проклинаю...
Нащо живу—ще не знаю я,
Смерти страшної чекаю я,
Вічного сна—забуття...
Що життя?..
Ах, не питай, бо не знаю я!..
. . . . . .
. . . . . .
Нудно в душі... Струни крига покрила,
Не чую я дзвону їх... Де-ж легкокрила
Мрія весняная?
Ах, не питай, бо не знаю я!